

ἀχερώνι τό, ἀμάρτ. ἀδερῶνι Πόντ. (Ἄμισ.) ἀδε-
ρών' Πόντ. (Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀδο-
ρών' Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχερῶνας.

Ἀχερῶνας, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Φρ. Χά, ἐλύεν, χά, ἐκόπεν,
χά, ἐσηβεν 'ς σ' ἀδερῶν'! (νά, ἐλύθηκε, νά, ἐκόπηκε, νά,
μπήκε εἰς τὸν ἀχυρῶνα! λέγεται ὡς προτρεπτική εἰς τοὺς
ἀλυνίζοντας βόας) Χαλδ. || Παροιμ. Δύο ξέν' κα' ἄλογα 'ς
ἐναν ξένον ἀδερῶν' 'κ' ἐνύ'νε (δὲν μονοιάζουν) Χαλδ. Ἡ λ.
καὶ ὡς τοπων. Νίσυρ.

ἀχερωνοκάλαθο τό, ἀμάρτ. ἀδερωνοκάλαθον Πόντ.
(Σάντ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχερῶνι καὶ καλάθι.

Κάλαθος μὲ τὸν ὅποιον μεταφέρουν χόρτον ἀπὸ τὸν
στάβλον πρὸς διατροφήν τῶν ζώων.

***ἀχερωνοκαλαθόπουλλον** τό, ἀδερωνοκαλαθόπον
Πόντ. (Σάντ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀχερωνοκάλαθο διὰ τῆς καταλ.
-πουλλον.

Μικρὸν ἀχερωνοκάλαθο, ὁ ἰδ.

***ἀχερωνοκόλι** τό, ἀδερωνοκόλ' Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχερῶνι καὶ κόλος.

Τὸ παρὰ τὸν ἀχυρῶνα μέρος.

***ἀχερωνοπόρτι** τό, ἀδερωνοπόρτ' Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχερῶνι καὶ πόρτα.

Ἡ θύρα τοῦ ἀχυρῶνος.

***ἀχερωνόπουλλον** τό, ἀδερωνόπον Πόντ. (Σάντ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀχερῶνι διὰ τῆς καταλ. -πουλλον.

Μικρὸς ἀχυρῶν. Συνών. ἀχερωνούλλα.

ἀχερωνούλλα ἡ, ἀμάρτ. ἀχιρουνούλλα Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀχερῶνας διὰ τῆς καταλ. -ούλλα.

***Ἀχερωνόπουλλον**, ὁ ἰδ.

ἄχεστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἄχιστους
βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χεστὸς < χέζω.

1) Ὁ μὴ μολυνθεὶς διὰ κοπράνων: Παροιμ. Πότ' οὐ
Γιάννης ἄχιστους κὶ τώρ' τσαρλισμένους (ἐπὶ τῶν ἀεὶ ρυπα-
ρῶν ἢ κακῶς ἐχόντων) Μακεδ. (Νάουσ.) 2) Ἐνεργ. ὁ
μὴ ἀποπατήσας Πόντ. (Κερασ.)

ἀχηβάδα ἡ, χηβάδα Ἡπ. Θράκ. Κρήτ. Πελοπν.
(Λακων.) —Λεξ. Βυζ. Δημητρ. χιουβάδα Πελοπν. (Λα-
κων.) γιουφάδα Θράκ. χαβήδα Λεξ. Περίδ. ἠφάδα
Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀχημάδα Κρήτ. ἀχηβάδα σύνθηθ.
ἀχεβάδα πολλαχ. ἀχαβάδα Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. Λέσβ.
ἀχιουβάδα Ἀθῆν. (παλαιότ.) Πελοπν. (Λακων.) ἀχηφάδα
Στερελλ. (Μεσολόγγ.) ἀφ'γάδα Κυδων. ἀπ'γάδα Λέσβ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀχηβάδα, παρ' ὃ καὶ χηβάδα, ὃ ἐκ
τοῦ ἀρχ. χήμη. Διὰ τὸ χηβάδα ἰδ. Λάνδου Γεωπ. 139
καὶ M Vasmer Byzant. Gesprächbuch 142.

1) Θαλάσσιον ὀστρακοφόρον μαλάκιον κοιν.: Ἄσμ.

Ἄσπρ' ἀχηβάδα τοῦ γαλοῦ, καράβι τοῦ πολέμου,

ὅταν σὲ δοῦν τὰ μάτια μου, τὰ κόκκαλά μου τρέμουν

Νίσυρ. Συνών. ἀχηβάδι 1, *ἀχηβάς, κυδώνι. β)

Ὀστρακὸν κόγχης χρησιμεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν καλλυν-
τικῶν ἀλοιφῶν Ἀθῆν. (παλαιότ.): Μὰ ἀχιουβάδα ἀλοιφή
καὶ μὰ ἀχιουβάδα κοκκινάδι. Συνών. ἀχηβαδίτσα.

γ) Ἡ κόγχη τοῦ ἁγίου βήματος τῶν ναῶν Ἀθῆν. (πα-
λαιότ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κρήτ. Πελοπν. Σάμ. Σύμ.

—Λεξ. Βυζ. δ) Κουλότης εἰς τὸν τοῖχον οἰκίας χρησι-
μεύουσα πρὸς τοποθέτησιν διαφόρων πραγμάτων Βιθυν.
Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σαρεκκλ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Σάμ. —Λεξ.
Βυζ. ε) Εἶδος ὑαλίνων πλακῶν τῶν ὁποίων ἡ μία ἐπι-
φάνεια εἶναι λεία ἢ δὲ ἄλλη κοσμεῖται μὲ ἔκτυπα σχήματα
κόγχης Ἀθῆν. ς) Γλύκυσμα ἀποτελούμενον ἐκ δύο κα-
λυμμάτων ὁπτις ζύμης εἰς σχῆμα κόγχης τῆς ὁποίας τὸ
κενὸν πληροῦται διὰ σοκολάτας, μαστίχας κττ. Ἀθῆν.

2) Εἶδος ἰχθύος Μεγίστ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. 3)
Ὁ θάμνος ἀχινοπόδι, ὁ ἰδ. Κρήτ.

ἀχηβαδάκι τό, Λεξ. Μπριγκ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀχηβάδα διὰ τῆς καταλ. -άκι. Ἡ
λ. καὶ παρὰ Σομ.

Μικρὰ ἀχηβάδα 1.

ἀχηβαδῆς ὁ, ἀμάρτ. ἀχημαδῆς Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχηβάδα καὶ τῆς καταλ. -ῆς.

Τόπος κατάφυτος, ἀπὸ θάμνους ἐχινόποδας τοὺς ἀκαν-
θοκλάδους (πβ. ἀχηβάδα 3).

ἀχηβάδι τό, χεβάδι ἄγν. τόπ. ἀχημάδι Κρήτ.
(Σητ.) ἀχηβάδι Λεξ. Γαζ. (λ. χήμη).

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχηβάδα κατὰ τύπ. ὑποκορ.

1) Ἀχηβάδα 1, ἄγν. τόπ. —Λεξ. Γαζ. 2) Ὁ θά-
μνος ἀχινοπόδι, ὁ ἰδ., Κρήτ. (Σητ.)

ἀχηβαδίτσα ἡ, ἀμάρτ. χιουβαδίτσα Ἀθῆν. (πα-
λαιότ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀχηβάδα διὰ τῆς καταλ. -ίτσα.

Ἀχηβάδα 1 β, ὁ ἰδ.

***ἀχηβάς** ὁ, ἄσουβάς Μεγίστ. ἄσουᾶς Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *χηβάς < *χημᾶς.

Ἀχηβάδα 1, ὁ ἰδ.: Φρ. Ἐσπασεν τὸν ἄσουᾶν τῆς (τὴν
διεκόρευσεν).

ἀχῆρευτος ἐπίθ. κοιν. ἀδέρευτος Πόντ. (Τραπ.
Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χηρευτὸς < χηρεύω.

Ὁ μὴ χηρεύσας, ὁ μὴ ἀπολέσας τὴν σύζυγόν του καὶ
θηλ. ἢ μὴ ἀπολέσας τὸν σύζυγόν της ἐνθ' ἄν.: Ὅλες
ἔχασαν 'ς τὸν πόλεμον τοὺς ἄνδρες τους, δὲν ἀπόμεινε γυναῖκα
ἀχῆρευτη κοιν.

ἀχητὸς ὁ, Ἡπ. Πελοπν. (Κλουτσινοχ. Τρίκκ.) —ΝΠο-
λίτ. Ἐκλογ. 200 ἀχητὸ τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λάστ. κ.ά.)

—Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀχητὸ Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχῶ.

1) Ἡχος, βοή Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λάστ. κ.ά.)
—Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀκούει ἓνα βοητό, ἐν' ἀχητὸ Ἀρ-
καδ. Τ' ἀχητὸ τοῦ δρόμου-τῆς θάλασσας Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Γιὰ ταπεινώσ' τὴν ἀντάρα καὶ τὸν κορυμαχτό,

τὴ βοή σου τὴ μεγάλη καὶ τὸν ἀχητὸ

ΝΠολίτ. ἐνθ' ἄν. 2) Ὁρμή, φορά, ἐπὶ ἀνέμου Πελοπν.
(Κλουτσινοχ. Τρίκκ.): Ὁ ἀχητὸς τ' ἀγέρα Τρίκκ. Τὸν ἐπῆρε
ὁ ἀέρας μὲ τὸν ἀχητὸ Κλουτσινοχ.

***ἀχίλλακο** τό, χέλλακον Καλαβρ. (Καρδ.) ἀχέφ-
φακο Καλαβρ. (Γαλλικ. Χωρίο Βουν. Χωρίο Ροχούδ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀχίλλειον.

Εἶδη τοῦ φυτοῦ ἀχιλλείου (achillea) τῆς τάξεως τῶν
συνθέτων (compositae), ἰδίως ἀχίλλειος ἢ λιγυστική

(achillea ligustica) καὶ ἀχίλλειος τὸ χιλιόφυλλον (achil-
lea millefolium).

[**]

Ἀχιλλεὺς ὁ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. κυρίου ὄν. Ἀχιλλεύς.

Ἀνθρωπος ἀνδρείος, παλληκαρᾶς.

